

νεύ. Το γεγονός αυτό έγινε πρωτοσέλιδο θέμα σ' όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης της χώρας: Η Αστυνομία της Κοινοπολιτείας, βάσει ντοκουμέντων και αποδείξεων, σ' ένα ταυτόχρονο μπαράζ συνέλαβε γύρω στους 300 Έλληνες. Οι τελευταίοι μαζί με άλλους 800 και με 5-6 γιατρούς εξαπατούσαν το Κράτος και το Υπουργείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων παίρνοντας συντάξεις αναπηρίας και ανικανότητας, εισπράττοντας μισθούς απ' το Ταμείο Ανεργίας παρ' ό,τι ευκατάστατοι, υγιέστατοι με σπίτια, μαγαζιά, ακίνητα και λοιπά. Δημοσιευμένα παντού ονόματα, διευθύνσεις και επαγγέλματα. Οι άνθρωποι αυτοί συνελήφθησαν από την Αστυνομία και οδηγήθηκαν στα τμήματα, κακώς, όπου τους κατεσχέθηκαν διαβατήρια, βίζες και οτιδήποτε άλλο σχετικό με την ταυτότητά τους συμπεριλαμβανομένων βιβλιαρίων τραπεζών, Building Societies, και οποιουδήποτε άλλου δανειστικού οργανισμού. Με μαρτυρίες Ελλήνων συμπαροίκων στον Ελληνικό και ξένο τύπο, η Αστυνομία φέρθηκε σε όλους με τον πιο βίαιον τρόπο και τους μεταχειρίστηκε σαν κοινούς εγκληματίες. Το δε όνομα που δόθηκε από την Αστυνομία και τις παρεμφερείς αρχές στην υπόθεση αυτή, που ονομάστηκε και Greek Conspiracy, ήταν «ΤΟ ΚΟΛΠΟ» – έτσι όπως ακριβώς το 'λεγαν μεταξύ τους οι πρωτεργάτες... Και αφού το «ΚΟΛΠΟ» προδόθηκε ή ανακαλύφθηκε άρχισε για όλους αυτούς τους Έλληνες η αντίστροφη μέτρηση. Ένας Γολγοθάς για το ποιος ήταν ένοχος και ποιος αθώος...

Το σπίτι του Μιχάλη ήταν από τα πρώτα που μπόυκαρε η Αστυνομία. «Ήταν δε τέτοιο το χτύπημα και τέτοια η σύγχυση που κανένας δεν ήξερε τι έκανε – ιδιαίτερα οι αστυνομικοί.

Τον φόρτωσαν σε μια «Κλούβα» αφήνοντας πίσω ένα κεραυνοχτυπημένο και τη Μαρία με το Γέρο ανίκανους για το παραμικρό. Ούτε και να μιλήσουν. Μέσ' στην Κλούβα ο Μιχάλης έχασε τα λογικά το κι άρχισε να χτυπά το κεφάλι του στις λαμαρίνες της κινητής φυλακής του. Αυτό έγινε αιτία να οδηγηθεί στο Gladesville σ' ένα ψυχιατρείο και να περάσουν 48 ώρες προτού αφεθεί ελεύθερος με εγγύηση... Γυρνώντας μετά δυο ημέρες στο σπίτι, είχε απότομα γεράσει κατά είκοσι χρόνια και το σπίτι είχε χάσει πια την ηρεμία του, τη χαρά του, τη σιγουριά του. Όλα τα 'χε διαδεχτεί η λύπη, η βουβαμάρα, το άγχος...

Κάθε μέρα που περνούσε έφερνε και μια καινούργια αγωνία, ένα καινούργιο ερωτηματικό, μια νέα ενοχοποιητική απόδειξη. Όλα όσα είχε ειπεί, δηλώσει και υπογράψει ξεπρόβαλαν μπροστά του ψευδή ή αληθινά!... Άλλοι τον συμβούλευαν να συνεχίσει να κάνει τον άρρωστο, άλλοι τον απότρεπαν, κι αυτός σαν παλαβός, σαν τρελός, χωρίς θέληση, χωρίς βούληση, τα εκτελούσε. Προσπαθούσε, λοιπόν, να βγάλει τον εαυτό του άρρωστο και τις υπογραφές του σωστές. Έτσι, νόμιζε, ίσως τη γλυτώσει φτηνά. Οι μέρες του γίνανε πια μαύρες κι οι νύχτες επιληπτικές.

Χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε κλεισμένος όσο ποτέ στον εαυτό του. Βαριά γίνανε τα βήματά του κι άχαρη η ζωή. Μόνη διασκέδαση άρχισε να του γίνεται το ψάρεμα σε ερημικές ακρογιαλιές. Σε γνωστούς και φίλους δεν πάταγε σε κανένα. Πώς του 'ρθε μια μέρα κι αγόρασε μια μαύρη ναυτική τραγιάσκα. Χωρίς να το καταλάβει του 'γινε ακώριστος σύντροφος. Έριχνε το γείσο χαμηλά και δεν έβλεπε κανέναν – και... κανένας δεν τον έβλεπε – έτσι πίστευε. Δεν του 'βλεπε τα μάτια, δεν την έβλεπε την ντροπή του και

την ενοχή του. Είχε μείνει κι αυτό το κόψιμο στο φρύδι που το 'παθε σ' αυτό το κολασμένο ψυχοατρείο όταν τον πήγαν κείνο το πρωί. Εκεί που ήταν έτσι έκανε το χέρι του και τ' άγγιζε. «Ναι εδώ είμαι», του 'λεγε. 'Όσο για τη Μαρία τώρα ήταν η πρώτη φορά που η ζωή είχε αρχίσει να τη γονατίζει και να τη φοβίζει.

Το 'βλεπε πια καθαρά ότι αυτή έπρεπε να σκώσει τώρα το σταυρο του «ΚΟΛΠΟΥ» που 'χε έτσι αναπάντεχα, αλλάξει κι όλα τα σχέδια του γέρου πατέρα που τόσο πόνταρε σ' αυτή την καταραμένη ψευτοσύνη του γιου του! Η Μαρία σκυμμένη στο τραπέζι ξεχωρίζει μια πλούσια ρούχα και ταχτοποιεί. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο πατέρας.)

ΚΙΜΩΝ: Τι έγινε; Δεν γύρισε ακόμη απ' το ψάρεμα;

ΜΑΡΙΑ: Αμα είχε γυρίσει θα τον έβλεπες. Θα ήταν εκεί μπροστά σου οι πετονιές.

ΚΙΜΩΝ: Ε! Ξέρω κι εγώ, μπορεί να πήγε κάπου.

ΜΑΡΙΑ: Πού να πάει; Τον ξέρεις να πηγαίνει πουθενά; Γιατί δεν τον ρωτάς; Δικός σου γιος είναι.

ΚΙΜΩΝ: Και δικός σου άντρας.

ΜΑΡΙΑ: Ναι... Αλλά αυτό του 'λειπε τώρα να τον ρωτάω εγώ κάθε λίγο και λιγάκι πού πηγαίνει.

ΚΙΜΩΝ: Γιατί; Γιατί να μην τον ρωτάς;

ΜΑΡΙΑ: Γιατί έχει τόσα στο μυαλό του... Ας τον αφήσουμε ήσυχο... Πού θα πάει, θα ξεθολώσει.

ΚΙΜΩΝ: Κι όμως δεν έπρεπε να μιλάς έτσι εσύ!

ΜΑΡΙΑ: Γιατί; Δεν του φτάνουν αυτά που 'χει, θέλει κι εμένα από πάνω; Μίλησε του εσύ ντε! Γιατί δεν του μιλάς;

ΚΙΜΩΝ: Αφού με αποφεύγει. Τον βλέπω εγώ με αποφεύγει συστηματικά... Εξάλλου όλοι εδώ μέσα με αποφεύγετε.

ΜΑΡΙΑ: Μήπως και τα κορίτσια; Μήπως και αυτά σε αποφεύγουν, που δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το παππού και παππού να είναι;

ΚΙΜΩΝ: ... Τα κορίτσια... Εσείς... Εσύ κι ο γιος μου, όλο, μούτρα είσατε.

ΜΑΡΙΑ: Τι ήθελες, να γλεντάμε γέρο;

ΚΙΜΩΝ: Είδες, γέρο με αποκάλεσες και όχι πατέρα. Έχω δίκιο εγώ...

ΜΑΡΙΑ: ... Μου 'φυγε και δεν έχεις καθόλου δίκιο. Εκείνο που είναι δίκιο είναι τούτο: Ο γιος σου είναι άρρωστος, αρρώστησε πραγματικά τώρα και όχι ψέματα κι εσύ δεν θέλεις να το καταλάβεις. Χούφτες τα παίρνει όλα αυτά τα valium κι όλα αυτά τα σκατά για να κοιμηθεί μια ώρα... Δεν ΤΟ καταλαβαίνεις ότι τον σκότωσε αυτή η υπόθεση;

ΚΙΜΩΝ: Και τί φταίω εγώ;

ΜΑΡΙΑ: Φταις. Φταις και πολύ μάλιστα!

ΚΙΜΩΝ: Εγώ; Σε τί;

ΜΑΡΙΑ: Σε πολλά... Σε ρώτησε σαν πατέρα, σα μεγάλο, σα γεροντότερος, σε ρώτησε αλλά εσύ τίποτα. Σου άρεσε κι εσένα η «συνταξούλα» και δεν την έλεγες, την καταραμένη;

ΚΙΜΩΝ: Μα εγώ νόμιζα... Περίμενα εγώ ότι θα γίνουν τέτοια πράγματα και θα του πέσει τόσο βαριά;

ΜΑΡΙΑ: Πόσο βαριά ξέρεις; Ρώτησες ποτέ; Έμαθες τι πέρασε εκείνες τις δυο μέρες που τον πήγανε μέσα;

ΚΙΜΩΝ: Πώς να μάθω τί πέρασε; Άντρας είναι, έπρεπε να υποστεί...

ΜΑΡΙΑ: Να υποστεί τί; Έμαθες τι του κάμανε; Τον ρώτησες, σαν παιδί σου, πώς πέρασαν αυτές οι σαράντα ώρες – που μου φάνηκαν σαν αιώνες; Πήγες εκεί στη φυλακή να σου τα πει να

ξεθυμάνει; Του 'δωσες ποτέ λίγο κουράγιο, λίγη πίστη πάλι στον εαυτό του; Ξέρεις τι πέρασε;

ΚΙΜΩΝ: Μα εγώ...

ΜΑΡΙΑ: Τι εσύ; Δεν τον βλέπεις ότι αρρώστησε κάνοντας τον άρρωστο; Πήρες και εσύ λίγη ευθύνη να τον κάνεις πιο ελαφρύ;

ΚΙΜΩΝ: Ποια ευθύνη να πάρω; Γούστο θα 'χει να τα φορτώσεις σ' εμένα τώρα;

ΜΑΡΙΑ: Όχι... όχι δεν σου τα φορτώνω. Αλλά σε ρωτάω, κάθισες να του πεις: «Παιδάκι μου εσύ, δεν είσαι για τέτοια πράγματα. Αυτό είναι ατιμία, δεν είναι αντρίκειο πράγμα...». Μόνο αυτός ο καταραμένος φίλος του του το είπε: «Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου Μιχάλη». Και βγήκε σωστός, που κακό χρόνο να 'χει! Εσύ ήσουν μπροστά το θυμάσαι; Γι' αυτό τσακωθήκανε. «Ήσουν μπροστά κι όμως αντί να τον σταματήσεις, τον ενθάρρυνες...

ΚΙΜΩΝ: (Παίρνει άγριο ύφος.) Πολύ μου γίνεσαι! Το ξέρεις;

ΜΑΡΙΑ: Γιατί; Γιατί σου λέω την αλήθεια;

ΚΙΜΩΝ: Ποια αλήθεια; Ποια αλήθεια μπορείς να μου πεις;

ΜΑΡΙΑ: Αυτή που φαίνεται. Αυτή που έπρεπε να δεις πρώτος εσύ!

ΚΙΜΩΝ: Γιατί εγώ;

ΜΑΡΙΑ: Γιατί εσύ τον γέννησες, εσύ έπρεπε να ξέρεις καλύτερα!

ΚΙΜΩΝ: Πού ήξερα εγώ μωρέ τί υπέγραφε;

ΜΑΡΙΑ: Δεν ρώτησες και ποτέ! Μόνο να μας δεις στην Ελλάδα ήθελες. Κι αυτό για το δικό σου γούστο, το δικό σου κατήρι! Έτσι είστε όλοι σας οι πίσω. Μας διώξατε σαν αποπαίδια, μας ξενητέψατε, μας στείλατε στα πέρατα του κόσμου, χωρίς γλώσσα, χωρίς μόρφωση, χωρίς εφόδια. Κι όλο περιμένετε, όλο ζητάτε. Ναι, όλο ζητάτε... «Στην Ελλάδα, εκεί σας θέλω», έτσι έλεγες συνέχεια.

ΚΙΜΩΝ: Γιατί όχι; Είναι κρίμα που σας ζητάμε πίσω;

ΜΑΡΙΑ: Ναι, κρίμα! (Γεμάτη έξαψη.) Κρίμα όταν αυτό είναι παράλογο. Κρίμα όταν έχετε πάντα μόνο απαιτήσεις. Κρίμα όταν πρέπει να πεθάνουμε, να κουρελιαστούμε, να γίνουμε σκλάβοι, να φάμε σκατά, να καθαρίσουμε απόπατους για να 'ρθούμε πίσω σ' εσάς, στην Ελλάδα φτιαγμένοι Μπρούκλινδες, οικονομημένοι. Ρώτησε κανένας σας, τί κάνουμε, πώς τα βγάλαμε, πού τα βρήκαμε; Δεν ρώτησε! Τί σας ενδιαφέρει! Το δικό σας σας ενδιαφέρει. Το συμφέρον σας, η φιγούρα, το γούστο σας. Ε, στο διάβολο πια ολουνών τα γούστα!

ΚΙΜΩΝ: (Νευριασμένος.) Δηλαδή μόνο δικό μου ήτανε; Κι όχι και δικό σας;

ΜΑΡΙΑ: Κι εδώ καλά ήμασταν.

ΚΙΜΩΝ: Α, ώστε εγώ σας φταίω; Εγώ σας ξεσπώσω; Έτσι, λοιπόν;

ΜΑΡΙΑ: Όχι δεν μας ξεσπώσες μόνο εσύ, αλλά εσύ συνταυλίζεις. «Ένας μισθός, ξέρεις τι είναι ένας μισθός στην Ελλάδα», έλεγες, «εξασφαλισμένο μέλλον». Ναι, έτσι έλεγες!

ΚΙΜΩΝ: Και, λοιπόν, άσχημα θα ήτανε; Ποιός περίμενε τέτοια πράγματα;...

ΜΑΡΙΑ: Εσύ, εσύ έπρεπε να τα περιμένεις! Έτσι πληρώνονται πάντα οι ατιμίες. Εσύ έπρεπε να το ξέρεις.

ΚΙΜΩΝ: (Φωναχτά.) Γιατί εγώ;

ΜΑΡΙΑ: Γιατί εσύ είσαι τώρα που σκούζεις. Αλλά τώρα το κακό έγινε. Εσύ ήσουν έξω από το χορό. Και τώρα πάλι απ' έξω είσαι... Έτσι είστε όλοι σας: πάντα έξω απ' το χορό!

ΚΙΜΩΝ: (κι αυτός θυμωμένα.) Πάψε πια..., πάψε. Πάψε να με προκαλείς εμένα θηλυκογένηνα! (Τα μάτια της Μαρίας άστραψαν. Πήγε και στάθηκε όρθια μπροστά του.)